

[Justitsministeren.]

gaaende Talere havde taget alt for roligt og besindigt paa hele dette Spørgsmaal, og at det, der nu trængtes til, var en virkelig frisk Tale, som vel nok var temmelig blottet for Argumenter, men som til Gengæld var stærk i Formen. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at Protestmøder var da ikke noget at tage saa højtideligt, vi har da Foreningsfrihed her i Landet. Ja, der er heller ingen, der mig bekendt har tænkt paa at forbyde at holde Protestmøder, men det, det drejede sig om, var at oplyse, at Grundlaget for de Protestmøder fandtes aldeles ikke, ja, man kunde aldeles ikke kende Grundlaget, thi man anede ikke, hvad der var kommet frem i denne Sag, man anede ikke, hvad det var, der var foregaaet inden for de lukkede Døre, og kunde derfor ikke vurdere Dommen. Det ærede Medlem fandt i den Forbindelse, at det var underligt, jeg optraadte til Værn for Nævningerne, naar jeg havde taget Svangerskabssagerne bort fra Nævningetingene, og spurgte mig, hvorfor jeg da havde gjort det. Det har det ærede Medlem tilstrækkelig Adgang til at se i de Forhandlinger, der har været ført om denne Lovgivning, og den skal jeg henvise til. Det ærede Medlem vilde derefter have min egentlige Motivering for min Opræden. Ja, hvis det ikke er lykkedes mig i Løbet af den halvanden Time, jeg talte i og var meget indgaaende inde paa alle Betragtninger, at angive min egentlige Motivering, ved jeg ikke, hvad jeg skal sige nu. Derimod kunde jeg spørge det ærede Medlem, hvad hans egentlige Motivering for at tale, som han gjorde, var. Var det at konstatere, at jeg var ude af sjælelig Balance? Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem forstaar ved sjælelig Balance, men jeg ved i alt Fald, at ude af den er jeg ikke. Det ærede Medlem kom alt for højt op i den Diskussion, der drejer sig om Spørgsmaal, som man kan se forskelligt paa, men som man alligevel ikke bør behandle paa den Maade, som det ærede Medlem gjorde.

Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget stillede mig det særlige Spørgsmaal, om der ingen Grænser er for, hvad en Sensationspresse kan præstere i dette Land. Det er et meget ubehageligt Spørgsmaal for mig at besvare; jeg tror hellere, jeg vil gøre det privat, for efter min Mening er der i Øjeblikket ikke tilstrækkelige Grænser for, hvad en Sensationspresse kan præstere, men det er jo muligt, naar vi nu bliver enige om dette og forskellige andre Spørgs-

maal, at vi saa ogsaa til sin Tid kan blive enige om at sætte visse Grænser, som mangler nu, for, hvad en Sensationspresse kan tillade sig at præstere. Dertil kræves imidlertid ikke alene en ny Presselov, en ny Mentalitet, men der kræves ogsaa et andet Syn paa Ytringsfrihedens Grænser baade hos Anklagemyndigheden og hos Domstolene. Jeg tror derfor, jeg maa sige til det ærede Medlem, at foreløbig kommer han vist til i al Almindelighed at finde sig i, hvad Sensationspressen præstere, og hvis det ærede Medlem — nej, jeg vil ikke sige mere.

Endelig udtalte det ærede Medlem Hr. Kristen Amby sig jo meget skarpt ud fra den Betragtning, at naar Nævningerne f. Eks. ikke havde Lov til at handle som sket, saa havde jeg heller ikke. Det er jo Spørgsmaalet. Det er jo det, det drejer sig om i en Situation som denne, og den har foreligget før i dette Land. Jeg har en Gang før været lige ved at handle paa noget lignende Maade, som jeg har gjort her, fordi jeg fik en Henvendelse fra Nævninger — jeg skal ikke nævne Sagen —, men jeg fik Henvendelse fra Nævninger, om det ikke var muligt at beskytte dem, thi vedkommende, der rettede Henvendelsen, mistede alle sine Kunder, efter at han havde været med i det paagældende Nævningeting. Han sagde: Hvad risikerer vi Borgere paa den Maade, hvorpaa Pressen behandler disse Domme? Det er jo ikke givet, at fordi Nævningerne selv ikke kan forsvare sig, at Landets Justitsminister heller ikke i en given Situation under Ansvar, det Ansvar, han i øvrigt har, kan sige: dette her er for galt, nu vil jeg prøve at sætte Tingene paa Plads for at beskytte den Domstol, den folkelige Domstol, som kan risikere alt muligt, hvis denne Stemning varer ved. Jeg maa protestere med et saadant Udtryk som det, det ærede Medlem Hr. Kristen Amby brugte, at jeg forsøger at besmykke et Lovbrud ved Fortolkningskunster. Det er ham ganske uværdigt. Naar han ved, at der er en hel Række Jurister, mine ansvarlige Embedsmænd, der er enige med mig i det forsvarlige i den juridiske Fremgangsmaade, som er brugt, saa har han ikke Lov til at bruge Udtrykket Lovbryder og Fortolkningskunster. (*Kristen Amby*: Det var Estrups Embedsmænd, som i sin Tid . . . *Oluf Pedersen*: Det var tarveligt sagt . . . *Christmas Møller*: Hvilket?).

Første Næstformand (*Vanggaard*): Ingen Afbyrder.